

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.729/2010/4.

ÉRKEZETT	
Dátum:	2011-FEBR-28.....
Határidő:	2011. márc 15.....
Ügyszám:

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐÍRATON	
Érkezett	2011 -02- 1 1
ELJÁRÁNY:	IV.....
ELŐKELT:	KÖZTUK:
FŐLAJSTROMSZÁM:	20505/10
UTÓÍRATOK:

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Baltay Levente ügyvéd (2360 Gyál, Kőrösi u. 104.) által képviselt Galambos Márton (~~1031 Budapest, Kálvária utca 15.~~) felperesnek, dr. Hajdu Krisztina ügyvéd (1031 Budapest, Nánási út 42/B.) által képviselt Magyar Villamos Művek Zrt. (1031 Budapest, Szentendrei út 207-209.) alperes ellen, közérdekű adat kiadása iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. május 13. napján meghozott, 38.P.20.505/2010/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa együttes első-és másodfokú per költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes a szponzorációs tevékenységére vonatkozóan közérdekű adatigénnyel fordul az alpereshez. Az alperes a 2009. április 24-én átvett levélre nem válaszolt. A felperes 2009. május 20-án az adatigénnyel szembe forduló kérelmét megismételte. Az alperes 2009. május 21-én kelt válaszában – adatközlési kötelezettsége hiányára hivatkozással – az adatigénnyel szembe forduló kérelmet nem teljesítette, de vállalta, hogy tájékoztatást ad a szponzorációs gyakorlatáról, illetve támogatási filozófiájáról. A felperes 2009. június 2-án ismételt kért adatigénnyel szembe forduló kérelmét az alperestől és mivel az alperes az általa hivatkozott tájékoztatást nem adta meg és a kérelmet sem teljesítette, a felperes bírósághoz fordult. 2009. június 19-én benyújtott keresetében arra kérte kötelezni az alperest, hogy közölje, hogy az MVM Csoport által 2007 és 2009 között szponzorált társaságok, események részletes listáját és a támogatási összeg nagyságát. Igényelte továbbá, hogy az alperes nyújtson tájékoztatást arról, hogy a társaság

2007. évi pénzügyi jelentésében szereplő 3,1 milliárd forintos céltartalékot, amit „hosszú távú alapítványi támogatásokra” különítettek el, mikor és milyen célra használták fel. Keresetét a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 2. § 4. és 5. pontjára, valamint 19. § (1) bekezdésére és az állami vagyronról szóló 2007. évi CVI. törvény (Vagyontörvény) 5. § (1) és (2) bekezdésére alapította. Hivatkozása szerint az igényelt adatok közérdekű adatok, az alperes közfeladatot ellátó szervnek minősül, ezért az állami vagyonnal való gazdálkodásra, annak megterhelésére vonatkozó adatok nyilvánosak.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a szponzorációra vonatkozó adatok nem léteznek, a hosszú távú alapítványi támogatások iránti adatigénylést pedig a felperes nem a jogszabályban megállapított személytől kérte. Kifejtette, hogy az MVM Zrt. önálló jogi személy, míg az MVM elismert és bejegyzett vállalatcsoport, amely több önálló személyiséggel rendelkező tagtársaságból áll, ezen alperestől különböző társaságok szerződéseiben rögzített adatok tekintetében az alperes nem minősül adatkezelőnek, kizárólag csak saját maga vonatkozásában. Állította továbbá, hogy a szponzoráció jogi fogalmát szabályozó jogszabályok – a gazdasági reklámtevékenységről szóló 2008. évi LXVIII. törvény, valamint a sportról szóló 2004. évi I. törvény – szerinti szerződéseket nem kötött. Másodlagosan azzal védekezett, hogy közfeladatot nem lát el, így az Avtv. 21. § (1) bekezdése az adott esetben nem alkalmazhatók. Harmadlagosan elévülési kifogást is előterjesztett. Álláspontja szerint a felperes adatigénylési kérelme 2009. április 24-én megérkezett hozzá, így a keresetindítási határidő 2009. június 8-án lejárt, a felperes ezt követően előterjesztett perindítása elkésett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak ítélte és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül közölje a felperessel a Magyar Villamos Művek Társaságcsoport által szponzorált társaságok, események részletes listáját és a támogatásul nyújtott összeg nagyságát a 2007. január 1. napjától 2009. június 2-ig terjedő időszakokra vonatkozóan, továbbá közölje, hogy a 2007. évre vonatkozó „Magyar Villamos Művek Társaságcsoport kiegészítő melléklet a magyar számviteli törvény szerint készített összevont éves beszámolóhoz” megnevezésű jelentésben szereplő „hosszútávú alapítványi támogatásokra” elhatárolt 3,1 milliárd Ft céltartalék mikor és milyen felhasználásra került.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában az Alkotmány irányadó rendelkezéseire, az Avtv. 1. § (1) bekezdésére, 1/A. § (1) bekezdésére, a közérdekű adatok és a közérdekből nyilvános adatok 2. § 4. és 5. pontja szerinti meghatározására hivatkozott. Ismertette továbbá az Avtv. 19., 20. és 21. §-ait. Idézte az állami vagyronról szóló 2007. évi CVI. törvény 1. § (1) bekezdését, 3. §-át és 5. §-ának (1) és (2) bekezdését, kiemelve, hogy a Magyar Állam nevében az állami vagyon feletti tulajdonosi jogok és kötelezettségek összességét a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanács gyakorolja, amelynek feladatait a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodási Zrt. útján, annak ügyvezető szerveként látja el. A közérdekű adatok megismeréséhez való jog tartalmával összefüggésben utalt az 545/B/2001. AB határozatra, a közpénzek felhasználásával, a köztulajdon használatának nyilvánosságával, átláthatóbbá tételével és ellenőrzésének bővítésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2003. évi XXIV. törvényre („Üvegsebtorvény”), valamint a szabad véleménynyilvánítási jog értelmezését segítő 30/1992 (V. 26.) AB határozatra, illetőleg a hasonló ügyekben alkalmazott bírói gyakorlatra. A bizonyítási teher szabályaival összefüggésben kiemelte az

Avtv. 21. § (2) bekezdésében írt speciális rendelkezést, és rámutatott arra, hogy a bizonyítás sikertelensége a bizonyításra kötelezett fél terhére esik.

Az alperes elévülési kifogására tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes a keresetét a jogszabályban meghatározott határidőben terjesztette-e elő. E vonatkozásban az Avtv. 21. § (1) és (3) bekezdését, 20. § (2) bekezdését ismertette, illetőleg a határidők számítására vonatkozóan a Ptké. 3. § (1) és (3) bekezdésére, valamint a Ptk. elévülésre vonatkozó szabályaira hivatkozott.

A 4/2003. Polgári jogegységi határozatban foglaltak alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes igénye nem évült el, mivel a felperes az adatkérést 2009. június 2-án megismételte és ehhez képest keresetét az Avtv. 21. § (3) bekezdése szerinti 30 napos határidőn belül előterjesztette.

Azzal az alperesi hivatkozással szemben, hogy a közölt adatok nem léteznek, mert a szponzoráció fogalmát tartalmazó jogszabályoknak megfelelő szerződést nem kötött, úgy foglalt állást, hogy a „szponzor”, a „szponzorálás” szavakat a köznyelvi értelemben kell figyelembe venni. Megállapította, hogy a felperes kérelme megfelelő módon körülhatárolt volt, az alperes felperesnek írt válaszából kitűnt, hogy az alperes előtt nem volt kétséges, hogy a felperes milyen adatok kiadását kéri. A felperes részéről azt is igazoltnak látta, hogy az alperes, mint a magyar olimpiai csapat fősponzora – egy 2010. május 11-ei híradás szerint – újabb hosszú távú együttműködési megállapodást kötött. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy az alperes rendelkezik a kért adatokkal.

Az alperesnek, mint az MVM Csoport irányítójának ismernie kell a felperes által megjelölt pénzügyi jelentés tartalmát, ezért az elsőfokú bíróság alaptalannak tartotta az a hivatkozását is, hogy a hosszú távú alapítványi támogatásra vonatkozó adatok tekintetében nem adatkezelő, mert ezt a céltartalékot a Paksi Atomerőmű Zrt. képezte.

Kifejtette az elsőfokú bíróság azt is, hogy az állami vagyonról szóló 2007. évi CVI. törvény felhívott rendelkezései alapján az alperes közfeladatot ellátó szervezetnek minősül, ezért köteles nyilvánosságra hozni a jogszabályban meghatározott közfeladatai ellátása során keletkezett és a kezelésében lévő adatokat. A „kezelés” fogalmába az elsőfokú bíróság szerint az ezzel kapcsolatban kötött szerződések is beletartoznak. Hangsúlyozta, hogy a közérdekű adatok nyilvánosságára vonatkozó szabályok alapján az alperessel szerződést kötő természetes vagy jogi személyeknek számolniuk kell azzal, hogy szerződő partnerük státuszából eredően a megkötött szerződés adatai közérdekű adatnak minősülhetnek, így azokról mindenki tudomást szerezhet. Kiemelte, hogy az alperes nem hivatkozott az Avtv. 19. § (3) bekezdésében megjelölt korlátozó rendelkezésekre, így a kért adatok nyilvánosságra hozatala nem tagadható meg.

Mivel a megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján az igényelt dokumentumok közérdekű adatok, azok nyilvánosak, tehát az alperes alaptalanul tagadta meg a felperessel való közlésüket.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely tartalma szerint elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatására, másodlagosan annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára kötelezésére irányult.

Az ítélet megváltoztatása iránti kérelmét az alperes azzal indokolta, hogy a keresetben megjelölt szponzorációra vonatkozó adatokat nem kezeli, és nem kezeli a hosszú távú alapítványi támogatások felhasználására vonatkozó adatokat sem. Álláspontja szerint ettől függetlenül is indokolt az elsőfokú ítélet megváltoztatása, mert az alperes nem lát el közfeladatot, ezért az Avtv. 21. §-ában foglaltak sem alkalmazhatók.

Változatlan álláspontja szerint a szponzoráció tartalmát jogi értelemben kell megítélni és nem a köznapi értelmezést kell alkalmazni. Az ettől eltérő értelmezés esetén a fogalom körébe beletartozna valamennyi olyan szerződés, ahol valamilyen támogatás nyújtása történik, így az adatközlési kötelezettség felölelné az alperes tulajdonában álló gazdasági társaságokkal megkötött valamennyi ingyenes szerződést, úgymint fejlesztési célú pénzeszközök átadását, ingyenes megbízási, vállalkozási, bérleti és haszonbérleti szerződéseket, tagi hitelszerződéseket, ajándékozási, tanulmányi, munkavállalói, és egyéb ingyenes szerződéseket is. Ezáltal a keresetben igényelt adatok köre nem határozható meg pontosan, azok összegyűjtése aránytalan nehézséget okozna. Megjegyezte, hogy a felperes által csatolt újságcikk tartalmából kitűnően a felperesnek sem állhatott szándékában ilyen hatalmas adattömeg igénylése.

Vitatta, hogy az alperes részére 2009. május 21-én elküldött válasza szerint számára sem volt kétséges, hogy a felperes adatigénylése milyen körű.

Fenntartotta továbbá az ellenkérelemben kifejtett azon érvelését is, hogy a bírói gyakorlat szerint a felperest terheli annak a bizonyosság fokáig terjedő igazolása, hogy léteznek azok az adatok, amelyek kiadása, megismerése érdekében igényt terjesztetett elő. Amennyiben a kért adat nincs rögzített információ formájában az adatkezelő birtokában, annak előállítására csak akkor kötelezhető, ha az számottevő nehézséget nem jelent. Az adatvédelmi biztos állásfoglalására utalással azt is kifejtette, hogy a közfeladatot ellátó szerv nem köteles új, minőségileg más adat előállítására.

A hosszú távú alapítványi támogatások tekintetében felvázolta az MVM Zrt. elismert vállalatcsoporton belüli adatkezelésre vonatkozó szabályait és rendszerét. Hivatkozott a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (új Gt.) 19. § (3) bekezdésére, amely alapján a társaság legfőbb szervének feladata a társaság alapvető, stratégiai ügyeiben való döntés, ami azt jelenti, hogy az ügyvezetés a tulajdonosok részére csak a legfontosabb pénzügyi és gazdasági adatokról ad tájékoztatást. Az egyszemélyes társaságok esetében az új Gt. 19. § (5) bekezdése értelmében az egyedüli tag írásbeli határozata helyettesíti a közgyűlés működését. Az elismert vállalatcsoport az ügyvezetés operatív tevékenysége és feladatai szempontjából az egyszemélyes társaságokhoz hasonlít. Az új Gt. 55. § (3) bekezdése alapján hangsúlyozta, hogy az elismert vállalatcsoport cégjegyzékbe való bejegyzése elkülönült jogalanyt nem hoz létre.

A társaságcsoporthoz tartozó korlátlan és feltétlen adattovábbítás megengedhetősége egyéb komoly adatvédelmi aggályokat is felvet, mert ilyen továbbításához az érintett személyek, akár szerződéses partnerek hozzájárulása is szükséges. Analógiaként felhozta a munkavállalók személyes adatainak továbbításával kapcsolatos adatvédelmi gondokat, amelyek adott esetben országhatárokon is átívelnek. Az adatvédelmi gyakorlatra is tekintettel az alperes törekszik arra, hogy saját és leányvállalatai vonatkozásában is egyértelműen elkülönüljön az adatkezelés, ő csak kizárólag saját tevékenysége körében keletkezett adatokat kezeli. Az összevont éves beszámoló elkészítésekor is a Paksi

Atomerőmű Zrt. nyilvános éves beszámolóját használta fel, de az abban szereplő adatok alátámasztására szolgáló dokumentumok tekintetében nem adatkezelő. Fellebbezéséhez mellékelte a BH2009. 81. számú eseti döntést és az ABI-2072-8/2010/K. számú adatvédelmi biztosi állásfoglalást.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Azt hangsúlyozta, hogy a bíróságok számos esetben megállapították, hogy az alperes közfeladatot lát el, tehát a kért adatok közérdekű adatoknak minősülnek. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett valamennyi nyilatkozatát, kiemelve, hogy a szponzorálás kifejezést a köznapi értelemben kell érteni. Az alperesi vállalatcsoport szponzorálási tevékenységének szemléltetésére csatolta az az MVM Csoport interneten elérhető, 2009. évre vonatkozó környezeti, szociális és társadalmi jelentését.

A fellebbezés a következők miatt alapos.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú a felperesi igény érdemi megítélése körében nem folytatott le kellően alapos vizsgálódást, ennek következtében a rendelkezésre álló adatokból nem helytálló jogi következtetésre jutott.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes adatigénylését a közérdekű adatok nyilvánosságához fűződő alkotmányos alapjogi rendelkezéssel összhangban álló Avtv. 20. § (1) bekezdése szerinti rendelkezésből kiindulva bírálta el, hangsúlyozva, hogy a közérdekű adat megismerésére mindenki jogosult. A közérdekű adatok megismerhetősége alkotmányosan biztosított emberi jog, ami nem korlátozhatatlan, de a korlátozásnak meg kell felelnie azon alkotmányos követelménynek, amely szerint a korlátozásról csak törvény rendelkezhet, és ez a korlátozás nem vonatkozhat az alapjog lényeges tartalmára.

A felperes helyesen emelte ki, és az elsőfokú bíróság is a jogszabályoknak megfelelően állapította meg, hogy az igényelt adatok közérdekű adatnak minősülnek.

A Fővárosi Ítéltábla már több esetben rámutatott arra, hogy az Avtv. 19. § (1) bekezdése határozza azt meg, hogy a jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szerv a feladatkörébe tartozó ügyekben – többek között az állami vagyon kezelésére, közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre – köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény gondos és gyors tájékoztatását. Az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény 9. § (1) bekezdése értelmében az államháztartás körébe tartozó feladatok ellátását az állam részben, vagy egészben költségvetési szervein keresztül látja el, vagy ellátásának pénzügyi fedezetét részben, vagy egészben, közvetlenül vagy közvetve biztosítja. A közfeladat fogalma tehát nem korlátozódik az állami vagy önkormányzati feladatra, és nem annak van ebből a szempontból elsődleges jelentősége, hogy a feladat teljesítése költségvetés útján keletkező közpénzből kerül-e ellátásra, hanem annak, hogy az állam tartós állami tulajdonú társasági szerződéssel működő társaságokat azért hoz létre, hogy az állam a feladatának ellátását ezen társaságokon keresztül, ezek segítségével tudja ellátni. A 2007. évi CVI. törvény (Vtv.) melléklete tartalmazza, hogy az alperes 75%-os állami tulajdonnal + 1 szavazattal működő társaság, ez az államot megillető részesedés egyértelműen állami vagyonnak minősül. A Vtv. 5. § (2) bekezdése alapján az állami vagyonnal gazdálkodó, vagy azzal rendelkező szerv közfeladatot ellátó szervnek minősül. Ezen kívül az alperesre vonatkoznak a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI.

törvény (Vet.), amelynek rendelkezései értelmében az ország energiaellátásának biztonsága szempontjából stratégiai jelentőséggel bír, kizárólagos jogok illetik és ennek ellenében ellátási kötelezettség terheli a közüzemi szolgáltatók irányában.

Az alperes tehát törvény által szabályozottan működő, köz érdekében eljáró, közfeladatot ellátó gazdasági társaság, amely közvetlenül, illetve közvetett módon közpénzekkel gazdálkodik, ezért az Avtv. 19. § (1) bekezdésében írt körbe tartozik.

Mindezekből következik, hogy az alperes – mint közfeladatot ellátó szerv, Avtv. 19. § (1) bekezdése értelmében a feladatkörébe tartozó ügyekben – így különösen az állami vagyon kezelésére, a közpénzek felhasználására és az erre kötött szerződésekre, a piaci szereplők, a magánszervezetek részére különleges vagy kizárólagos jogok biztosítására vonatkozóan köteles elősegíteni és biztosítani a közvélemény pontos és gyors tájékoztatását. Az általa kezelt adatok az Avtv. 2. § 4. pontja alapján közérdekű adatok, amelyeket mindenki megismerhet.

A Fővárosi Ítéltábla a továbbiakban azt vizsgálta, hogy helyesen döntött-e az alperes, amikor az adatigénylés elől elzárkózott, jogtalanul tagadta-e meg a felperes által kért adatok közlését. Az a körülmény, hogy a felperes által igényelt adatok közérdekű adatnak minősülnek, a jogvita eldöntése szempontjából csak az egyik lényeges kérdést jelentik, mert a bíróságnak is vizsgálnia kell, hogy az alperes a kiadni két adatok szempontjából adatkezelőnek tekinthető-e, vagyis rendelkezik-e mindazokkal az adatokkal, amelyek az adatigénylésben szerepelnek.

Az adatkezelő fogalmát az Avtv. 2. § 8. pontja úgy határozza meg, hogy adatkezelők mindazok a természetes vagy jogi személyek, vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek, akik vagy amelyek az adatok kezelésének célját meghatározzák, az adatkezelésre vonatkozó döntéseket meghozzák és végrehajtják, vagy az általuk megbízott adatfeldolgozóval végrehajtják.

Az adatkezelő fogalmának a perbeli esetben történő megközelítéséhez abból kell kiindulni, hogy a felperes nem csupán az alperes, hanem az MVM Vállalatcsoporthoz tartozó más szervezetek, gazdasági társaságok adatait is a felperestől igényelte. Az alperes nem vitásan egy, a társasági jogban a befolyásszerzéssel összefüggésben szabályozott társasági forma, az elismert vállalatcsoport uralkodó tagja. Az új Gt. 55. § (1) bekezdése értelmében, a számviteli törvényben foglaltak szerint összevont (konszolidált) éves beszámoló készítésére köteles gazdasági társaság (uralkodó tag) és az a részvénytársaság, illetve korlátolt felelősségű társaság, amely felett az uralkodó tag a számviteli törvény alapján meghatározó befolyással rendelkezik (ellenőrzött társaság), egységes üzleti céljaik megvalósítására uralmi szerződés kötése útján elismert vállalatcsoportként történő működésükről határozhatnak. Az 55. § (2) bekezdése szerint, az elismert vállalatcsoporthoz tartozó ellenőrzött társaságok önállóságának korlátozására e törvény és az uralmi szerződésben foglaltak szerint, a vállalatcsoport egésze céljainak teljesítéséhez szükséges módon és mértékben kerülhet sor. Az uralmi szerződésben gondoskodni kell a vállalatcsoporthoz tartozó ellenőrzött társaságok tagjai (részvényesei), valamint hitelezői jogainak a védelméről. Az 55. § (3) bekezdése kimondja, hogy az elismert vállalatcsoportként való működés tényének a cégjegyzékbe való bejegyzése nem hoz létre az abban részt vevő gazdasági társaságoktól elkülönült jogalanyt.

A cégbírószági nyilvántartásból kitűnően a felpereshez, mint uralkodó taghoz 15 másik önálló jogi személyiséggel rendelkező egyéb jogalany kapcsolódik. Emiatt a körülmény miatt a másodfokú bíróság nem hagyhatta figyelmen kívül azt az alperesi védekezést, hogy a kért adatok közül kizárólag a saját tevékenységével kapcsolatos adatok állnak rendelkezésére, ezt meghaladóan a 15 másik társaság vonatkozásában nem rendelkezik adatokkal.

Az elismert vállalatcsoport fogalmából is megállapíthatóan a 16 tagból álló cégcsoport stratégiáját, a tagtársaságok által megvalósítani kívánt üzleti koncepció megvalósítása érdekében szükséges együttműködés módját, annak lényeges tartalmi elemeit – a törvény és az uralmi szerződés keretein belül – a jelen per alperese határozza meg (új Gt. 55-63. §§-ok).

Ennek keretében az alperes meghatározó szerepet játszik annak meghatározásában, hogy a vállalatcsoport milyen társadalmi célokat támogat, melyek azok az értékek, amelyeket fontosnak ítél.

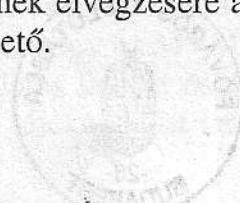
A felperes által a fellebbezési tárgyaláson csatolt iratból (Pf.4/F/2.) kitűnően a támogatás az egyetemes és hazai kulturális értékekre, a szakmakultúrára, a tudásalapú társadalom előmozdítására, a verseny és tömegsport támogatására és a szociális problémák kezelésére terjed ki. Ebből az összeállításból azonban nem lehet arra következtetni, hogy a vállalatcsoporthoz tartozó ellenőrzött társaságok a megjelölt fő irányvonalakon belül az alperes közvetlen felügyelete alatt hoztak anyagi áldozatot, mégpedig meghatározott célokra és összegben.

Az alperes hivatkozott arra, hogy az elismert vállalatcsoporton belüli adatkezelés is elkülönül, ebből következően az uralkodó társaságnak nincs teljes rálátása az ellenőrzött társaságok operatív működésére. Ezzel szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes az MVM Cégcsoporthoz tartozó valamennyi önálló jogi személyiséggel bíró gazdálkodó szervezet szponzorációs tevékenységéről rendelkezik adatokkal.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy azt, hogy a kért adat az alperes – aki a hivatkozott jogszabályi rendelkezés értelmében csak összevont éves beszámoló készítésére kötelezett – tényleges kezelésében áll-e, vagyis, hogy az alperes az igényelt adatok tekintetében adatkezelő, a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint kell megítélni. Ez azt jelenti, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének körébe tartozik annak alátámasztása, hogy az alperesnek ténylegesen rendelkezésére állnak-e az igényelt adatok, figyelemmel arra is, hogy az alperes nemleges bizonyításra nem kötelezhető.

Mivel a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, az általa hivatkozott általános támogatási stratégiára vonatkozó alperesi meghatározás ennek alátámasztására nem alkalmas, ezért viselnie kell a bizonyítás sikertelenségének következményét, így az alperes az elismert vállalatcsoporthoz tartozó valamennyi vállalat 2007-2009. közötti évekre vonatkozó szponzorálási tevékenységének kimutatására nem kötelezhető.

Megállapítható az is, hogy az alperes, mint az MVM elismert cégcsoport uralkodó tagja a cégcsoporthoz tartozó gazdasági társaságok felperesi igénnyel érintett adatairól csak akkor tud megfelelő módon nyilatkozni, ha erre vonatkozóan egy új adatbázist hoz létre. Ez azonban olyan többlet erőfeszítéssel járó feladat, amelynek elvégzésére a közérdekű adatok közlésére vonatkozó kötelezettség körében sem kötelezhető.

A Fővárosi Ítéltábla csak utal arra, hogy a felperes nincs elzárva attól, hogy adatigénylését a vállaltcsoportba tartozó egyes szervezetektől, a tényleges adatkezelőtől igényelje.

Az igényelt másik adathalmazt, a céltartalékot illetően a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy az elsőfokú iratokhoz 3/A/2. alatt csatolt, összevont éves beszámolóhoz készült kiegészítő melléklet tartalmazza a céltartalék 3,1 milliárd forintos összegét. Ennek szöveges, magyarázó része nem hagy kétséget afelől, hogy ez a tartalék a Paksi Atomerőmű Zrt. által létrehozott két alapítvány, a Duna-Mecsek Területfejlesztési Alapítvány, és az ESZI Intézményfenntartó és Működtető Alapítvány jövőbeni támogatására szolgál.

Ebből a dokumentumból viszont az következik, hogy az alperes a dokumentum adatait – így a számviteli törvény szerint készített összevont éves beszámolót is – az Avtv. 19. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fennálló kötelezettségének megfelelően nyilvánosságra hozta. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy ez a tény alátámasztja az alperes adatainak közérdekűségére vonatkozóan kifejtett indokok helyességét, de egyben azzal a következménnyel is jár, hogy a kereset ezen adatok tekintetében sem teljesíthető, mivel a felperes a már nyilvánosságra hozott adatok kiadását nem igényelheti.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az 1 forint perköltségre vonatkozó igény előterjesztése és megítélése nem egyeztethető össze ezen jogintézmény rendeltetésével, az igény komolytalanságára enged következtetni, azonban ennek az eljárás jelen szakaszában érdemi jelentősége nem volt.

A Fővárosi Ítéltábla a pervesztes alperest együttes első-és másodfokú perköltség viselésére kötelezte, a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján. Az alperesi jogi képviselő díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint a 4/A. § alapján áfával növelten állapította meg.

Az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes volt, ezért a fellebbezési illetékről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2011. január 18.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
bíró

A kiadmány hitelű
tisztviselő

